

gøre Loven meget vag i Anvendelsen. — Der bruges i § 4 dette Udtryk: „Benytter Sælgeren et af ham taget Forbehold“. Man ved ikke, hvad der derved egentlig skal forstås. I den tykke Tæst ere Udtrykkene ganske anderledes; der siges der: „Har Køberer paa Grund af dette Forbehold atter taget Tingen til sig o. s. v.“ Det er klart, det kan man forstå; men det, der staar her i § 4: „Benytter Sælgeren et Forbehold“, vil blive meget vanskeligt i Retsanvendelsen. — Det samme gælder om § 5, hvor hele Bøgen ligger paa Ordene: „Overenskomster, som tilsigte det samme Djemed“. Jeg synes virkelig, det er for vagt at bruge den Slags Udtryk i en Paragraf som denne, der altsaa skal medføre, at visse Handeler, der ikke gaa ind under § 1, alligevel skulle indføres derunder, naar de, som det siges, „tilsigte det samme Djemed“. — Jeg ved ikke om der er vundet noget væsentligt ved § 6, dels ved Gæsterechtsbehandlingen og dels ved at lade en enkelt Skonsmænd afgøre det ofte særdeles vanskelige Spørgsmaal, om Værdiforringelsen og Værdien af Brug og Benyttelse opveje hinanden; jeg tror det ikke. Det Skon, der her er Tale om, er saa umaadelig vanskeligt af den Grund, at man mangler det Udgangspunkt, i hvilken Tilstand Tingen var den Gang, den blev overleveret Køberen. Naar man ikke ved, hvorledes Tingen var den Gang, er det umuligt baade for 1 og 2 og 10 Skonsmænd at sige, hvilken Værdiforringelse der er indtraadt i den Tid, Tingen har været i Køberens Besiddelse.

Men, som sagt, disse Mangler ved Affattelsen vilde ikke forhindre mig i at stemme for Lovens endelige Vedtagelse eller in casu for Lovforslagets Overgang til det andet Ting, idet jeg mulig kunde haabe, at de vilde blive rettede i det andet Ting. Men jeg tror, at de thde paa noget andet, de thde paa, at naar man vil anerkende Afdragshandler som en i og for sig berettiget Form for Vareomsætning, er det umuligt at give en Lov, der kan tilfredsstille. Og jeg tror, at det ligger i, at det overhovedet er umuligt at opnaa det meget prisværdige Formaal, den højtærede Justitsminister har sat sig ved dette Lovforslag, i alt Fald ad den Vej, her er Tale om. Hvad er nemlig Djemedet og Formaalet med denne Lov? Den

højtærede Minister udtalte jo endog saa forleden Dag, at det var ham, som stod paa de smaas og de svages Standpunkt, og at jeg forsøgte de Kapitalisternes Interesser. Det er jo overmaade smukt saaledes at se den højtærede Justitsminister som Forsvarer af de fattiges Tarv, og jeg staar altsaa som den, der beskytter disse kapitalistiske Nagerkarle. Jeg tror imidlertid, at det hele er en fuldstændig Misforstaaelse. For det første er det ofte slet ikke Smaafolk, som indlade sig paa saadanne Handeler; disse Handeler kunne dreje sig om meget store og bethdelige Værdier, og jeg tror egentlig, man kunde sige, at lige saa ofte som det er den svagere Part, der vil blive beskyttet ved denne Lov, lige saa ofte vil det være Svindleren, Kontraktbryderen, som vil blive beskyttet ved de Bestemmelser, der komme ind i denne Lov. Men det, som man overser, og som for mig er Hovedpunktet, er, at dette Retsinstitut, som man kalder Afdragshandler, naar det som det næsten altid er, er forbundet med Ejendomsforbehold, har nu til Dags udviklet sig som en Kreditform, ja, som den eneste Kreditform, hvorunder netop de fattige, de ubemidlede, kunne faa en Kredit, kunne opnaa et Gode, som de i høj Grad trænge til. Den lille Haandværker, der skalde hjælpe sit Arbejde ved tidsvarende Redstaber, ved en Kraftmaskine, en Motor, Sphigen, der naturligvis ikke kan konkurrere med de store Etablissementer, naar hun ikke har en tidsvarende Symaskine, Drostekuffen, der skal leve af sit Erhverv, men ikke har Raad til at skaffe sig en Droske, naar han ikke kan faa den paa Afbetaling — alle disse Personer faa netop gennem dette Institut, Afdragshandler med Ejendomsforbehold, en Kredit, som de ikke paa nogen anden Maade kunne faa. Afdragshandelen er med andre Ord en Hjælp for den lille Mand i Kampen for Tilværelsen og navnlig i Konkurrencekampen. Vi vide jo, at Nutiden tenderer hen imod, at de store Bedrifter slaa de smaa ihjel, at de smaa Forretninger ikke kunne klare sig i Konkurrencen med de store. Derfor skal man være saa umaadelig varsom med at gribe ind i et saadant Kreditmiddel, saaledes som det nu har udviklet sig, paa den Maade, at man slaar det ud af Hænderne paa de Parter, som hidtil have været veltilfredse med at benytte sig af denne Kredit-